

POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE OLGY ERMAKOVÉ

Olga Ermaková řešila ve své bakalářské práci komplexní scénografický projekt opery *Vojcek Albana Berga*. Praktická část projektu obsahuje třírozměrný model scény, návrhy jednotlivých scénických obrazů, technické řešení, návrhy kostýmů a fotografickou dokumentaci realizovaných kostýmů pořízenou v prostoru reálného nádraží.

Teoretická část zahrnuje životopisy autorů Georga Büchnera a Albana Berga, popis děje *Vojcka* s analýzou několika realizovaných představení a samotný koncept vlastní scénografického a kostýmního řešení s fotografickou dokumentací.

Teoretickou část práce považuji za zdařilou jak po stránce obsahové, tak i formální a gramatické. Je pečlivě redigována a kvalitně přeložena. V oddíle věnovaném realizovaným inscenacím popisuje autorka shlédnuté práce významných režisérů a scénografů s velmi sympatickým zaujetím a okouzlením různými režijně výtvarnými koncepty, které ji oslovily a inspirovaly silnou poetikou, vizualitou a celkovým výkladem. Je zřejmé, že jednotlivé inscenace shlédla, že na ni zapůsobily velmi emotivně, a že je zároveň schopná racionálně analyzovat a zdůvodnit proč, za jakých okolností a za jakých podmínek může to či ono scénografické řešení fungovat v celé struktuře hudebního díla.

V oddíle Koncept jmenuje Olga další inspirační zdroje, které výrazně ovlivnily její vlastní práci. Tím je zejména černobílý film *Vojcek Jánose Szásze*, kde je děj přenesen na opuštěné nádraží, dále monumentální kovové realizace Richarda Serry a konečně akční malba Kazuo Širagy. Takové inspirační zdroje jsou samozřejmě legitimní a zdůvodnitelné, pokud budou odpovídajícím způsobem transformovány pro vlastní divadelní scénografii.

Tolik tedy o teoretické části práce, k níž nemám žádné výhrady.

Problém ovšem nastává při pohledu na vlastní scénografii, návrhy kostýmů, proměny operních obrazů a celkové prostorové řešení, které tvoří jeden rovný fragment kolejistě na točně, čtvercová klec na koleji a lávky zavěšené v tazích. Prostor celého divadla zůstává po celou dobu odhalený a černý. Jevištní podlaha je černá. Jmenované objekty jsou z černého železa. Kostýmy hlavních postav i sboru jsou černošedé. Veškeré jevištní proměny a dramatické situace sestávají z posunu klece na koleji tam a zpět, kolej na točně se postupně představí z anfasu, z profilu a na diagonálu. Nahoře visí lávky, kde mají být umístěny sbory.

Takto popsaná scénografie může vypadat zdánlivě v pořádku, je jaksi náležitě drsná a byla jistě autorkou navržena vědomě a záměrně tímto způsobem, ale já osobně se domnívám, že takto stabilně prázdné jeviště s kusem koleje na černé podlaze a černé postavy v černém prostoru by snad byl tvar adekvátní pro Büchnerovu činohru, ale v případě Bergovy opery bude myslím fungovat jen stěží.

Milan David